

הלבנות אסורי מזבח פרק ו

א. לא כל דבר שאינו פסול, מביאים אותו לכתחלה. כיצד: היה חייב עולה לא יביא שה פחוש וכעור, ויאמר הרי אין בו מום; ועל זה נאמר "וארור נוכל . . ." (מלאכי א, יד): אלא כל שיביא לקרבן, יביא מן המבחר.

ב. וכך היו עושין בזמן המקדש מביאין אילים ממואב, ומביאין כבשים שגביהן רחבים מחברון, ומביאין עגלים מן השרון, וגוזלות מהר המלך, ומביאין יין מקרוחין וחלוטין, וסלת ממכמש ויוחנה, ומביאין שמן מתקוע.

ג. כל העצים החדשים, פשרים למערכה. ולא היו מביאין משלזית, ולא משלגפן משום ישוב ארץ ישראל; ובאלו היו רגילין במרביות שלתאנה שלחרשין שאינן בישוב, ובשלגאגוז, ובשלעץ שמן. והגזרין שעשה משה אמה ארכן ואמה רחבן, ועבין כמחק גדיש שלסאה; וכמותן עושין לדורות.

ד. וכיצד היו עושין בזריעת חטי המנחות והנסכים: נר חצי השדה בשנה ראשונה, וזורע חצייה; ובשנה שניה, נר החצי שזרע בראשונה, וזורע החצי האחר, קדם לפסח שבועים יום. ואם לא היתה השדה עבודה חורש ושונה, ואחר כך זורע. ובורר החטים יפה יפה; ואחר כך שף את החטים, ובוטט בהן הרבה עד שיתקלפו.

ה. כל החטים שלמנחות טעונות שלוש מאות שיפה, וחמש מאות בעיטה: שף אחת ובוטט שתיים, שף שתיים ובוטט שלוש; נמצאו שלוש שיפות וחמש בעיטות. וחוזר חלילה, עד שיגמר שלוש מאות שיפה וחמש מאות בעיטה כדי שיתקלפו הרבה. וחושב ההבאה וההולכה בשיפה אחת, להחמיר. ואחר כך טוחן, ומרקד יפה יפה.

ו. היין מביא ענבים מן הרגליות, מן הכרמים העבודים פעמים בשנה; ודורך, וכונסין אותו בחביות קטנות. ואין מניחין אותן אחת אחת ולא שתיים שתיים, אלא שלוש שלוש; ואינו ממלא את החבית עד פיה, כדי שיהיה ריחו נודף.

ז. ואינו מביא לא מפי החבית, מפני הקמחין העולה על פני היין, ולא משוליה, מפני השמרים אלא משלישה ומאמצעה שלאמצעית. היה הגזבר יושב, והיין יוצא מן הנקב שבצד החבית כיון שיראה שני השמרים מתחיל לצאת, פוסק ואינו לוקח.

ח. ומאימתי מביא: מאחר ארבעים יום לדריכתו, עד שתי שנים או יתר מעט; ואם הביא יין ישן מפמה שנים, הרי זה פשר והוא, שלא יפסד טעמו.

ט. תשעה מינין בשמן, מפני שנוי מעשיו. כיצד: זית שגרגרו בראש הזית, ובררו אחת אחת, וכתשו, ונתנו לסל השמן שיצא ממנו, הוא הראשון. חזר אחר כך וטענו בקורה השמן שיצא ממנו, הוא השני. ואם חזר אחר שטענו, וטחנו, וטענו שניה השמן שיצא ממנו, הוא השלישי.

י. זיתים שמסקן כלן בערבוביה, והעלן לגג, וחזר וברר גרגר גרגר, וכתשן ונתנו לסל השמן שיצא ממנו, הוא הרביעי. ואם

טַעֲנוּ בַקּוֹרָה אַחֵר כִּף הַשֶּׁמֶן שֶׁיֵּצֵא, הוּא הַחֲמִישִׁי. חֲזֹר וְטַחֵן, וְטַעֵן פַּעַם שְׁנִיָּה הַשֶּׁמֶן שֶׁיֵּצֵא מִמֶּנּוּ, הוּא הַשְּׁשִׁי.

יא. זֵיתִים שֶׁמֶסְקֵן, וְעֵטֶנֶן בְּתוֹךְ הַבַּיִת עַד שִׁילְקוּ, וְהַעֲלֵן, וְנִגְבֵּן, וְאַחֵר כִּף כֶּתֶשׁ, וְנָתַן לִסֵּל הַשֶּׁמֶן שֶׁיֵּצֵא, הוּא הַשְּׁבִיעִי. חֲזֹר וְטַעֵן בַּקּוֹרָה הַשֶּׁמֶן שֶׁיֵּצֵא, הוּא הַשְּׁמִינִי. חֲזֹר וְטַחֵן, וְטַעֵן פַּעַם שְׁנִיָּה הַשֶּׁמֶן שֶׁיֵּצֵא, הוּא הַתְּשִׁיעִי.

יב. אֵף עַל פִּי שֶׁכֵּלֵן כְּשֶׁרִין לַמִּנְחוֹת הָרִאשׁוֹן, אֵין לַמַּעֲלָה מִמֶּנּוּ; וְאַחֲרָיו הַשְּׁנִי וְהַרְבִּיעִי, וְשְׁנִיָּהֶן שְׁוִוִין; וְאַחֲרֵיהֶם הַשְּׁלִישִׁי וְהַחֲמִישִׁי וְהַשְּׁבִיעִי, וְשְׁלֹשָׁתָן שְׁוִוִין; וְאַחֲרֵיהֶם הַשְּׁשִׁי וְהַשְּׁמִינִי, וְשְׁנִיָּהֶן שְׁוִוִין; וְהַתְּשִׁיעִי, אֵין לַמָּטָה מִמֶּנּוּ.

יג. אֵין כָּשֶׁר לַמִּנְוָרָה אֶלָּא רִאשׁוֹן וְרַבִּיעִי וְשְׁבִיעִי בְּלֶבֶד, שֶׁנֶּאֱמַר "כֶּתִית לַמֶּאֱוֹר" (שְׁמוֹת כז, כ; ויקרא כד, ב): אֵין כָּשֶׁר לַמִּנְוָרָה, אֶלָּא הַיּוֹצֵא מִן הַכֶּתוֹשׁ בְּלֶבֶד. אָבֵל לַמִּנְחוֹת, כֵּלֵן כְּשֶׁרִין.

יד. וּמֵאַחֵר שֶׁכֵּלֵן כְּשֶׁרִין לַמִּנְחוֹת, לָמָּה נִמְנוּ כְּדִי לִידַע יָפָה שֶׁאֵין לַמַּעֲלָה מִמֶּנּוּ, וְהַשְׁוּוּהָ, וְהַפְּחוּהָ: שֶׁהַרוּצָה לְזָכוֹת עֲצָמוּ יִכֶּף יִצְרוּ הָרַע, וְיִרְחִיב יָדוֹ, וְיָבִיא קָרְבָּנוֹ מִן הַיָּפָה הַמִּשְׁבַּח בְּיוֹתֵר שֶׁבָּאוֹתוֹ הַמִּין שֶׁיָּבִיא מִמֶּנּוּ. הָרִי נֶאֱמַר בְּתוֹרָה "וְהִבֵּל הָבִיא גַם-הוּא מִבְּכֹרוֹת צֹאנֹו, וּמִחֲלִבָּהֶן; וַיֵּשַׁע ה', אֶל-הֶבֶל וְאֶל-מִנְחָתוֹ" (בראשית ד, ד).

טו. וְהוּא הַדִּין, לְכֹל דָּבָר שֶׁהוּא לְשֵׁם הָאֵל הַטוֹב שֶׁיִּהְיֶה מִן הַנָּאֵה הַטוֹב: אִם בָּנָה בֵּית תַּפְלָה, יִהְיֶה נָאֵה מִבֵּית יִשְׁכָּתוֹ; הָאֵכִיל רָעַב, יֵאָכִיל מִן הַטוֹב וְהַמְּתוֹק שֶׁבְּשִׁלְחָנוֹ; כֶּסֶף עָרַם, יִכָּסֶּה מִן הַיָּפָה שֶׁבְּכִסּוֹתוֹ; הַקָּדִישׁ דָּבָר, יִקָּדֵשׁ מִן הַיָּפָה שֶׁבְּנִכְסָיו. וְכֵן הוּא אוֹמֵר "כָּל-חֶלֶב לַה'" (ויקרא ג, טז).